

650401 ปัญญา 8 เล่ม 1 ตอนที่ 2 พุทธศาสนาตามภูมิ บ้านราชฯ

<https://www.boonniyom.net/51953.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/16mEEFC64bdZ1m3gtlwWthC02jE16avJGSp6rfbbvFco/edit?usp=sharing>

ดาวโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/file/d/1L3zEoreOfK3u5NyT8dFnOg-BQrmm6z-h/view?usp=sharing>

และดูวิดีโอได้ที่ <https://fb.watch/c6HCHeMQyg/>

และ <https://youtu.be/xpsTucKfAI>

พ่อครูว่า... เจริญธรรมทุกๆคน วันนีวันศุกร์ที่ 1 เมษายน 2565 แรม 15 ค่ำเดือน 4 ที่
บวรราชธานีอโศก ที่นี้มาเริ่มรายการวันนี้กัน เราก็ใช้เวลาไปอีก 1 ชั่วโมงครึ่ง ในการที่จะ
แสดงธรรมเทศนาในวันนี้ โอภาปราศรัยกับ SMS เขาหน่อย

SMS วันที่ 28-29 มีนาคม 2565

สือธรรมะพ่อครู ตอน การเตรียมตัวตายมีประโยชน์หรือไม่

__ซึ่งชื่อ วิเชียร : กราบนมัสการ พ่อท่านด้วยสุดเศียรสุดเกล้าครับ ผมมีเรื่องจะเรียนถาม
พ่อท่านว่า คนเรามีชีวิตอยู่ประจำวัน มีทั้งสุข มีทั้งทุกข์ พอถึงเวลาจะเสียชีวิตก็คงจะทุกข์
ทรมานมากใช่ไหมครับ ฉะนั้น ตอนยังปกติอยู่เราจะต้องเตรียมตัวและเตรียมใจอย่างไร
ล่วงหน้าพอถึงเวลาจะได้ ทำตัวทำใจได้ถูกต้องครับ

กราบนมัสการขอขอบคุณพ่อท่านครับ

พ่อครูว่า... ก็ใช้เวลารู้ แล้วก็เตรียมตัวไป ว่าก่อนจะตายเราจะทำใจอย่างไรก็ได้ ที่จริง
ทุกอย่างเราจะเตรียมใจก่อนตาย แล้วก็ตายในอารมณ์ที่เราตายนั้น เช่น เราตายในอารมณ์ที่
คิดถึงความสุขที่เคยมีมา มันก็ชั่วแวบ พอตายลงไปแล้วมันก็จะอยู่ในภพ หมดยินทรีย์ 5 ข้าง
นอกควบคุม จะเป็นจิตของตัวเอง เป็นสัมผัสของเราเองเพียวๆ ที่มันก็จะไปไปตาม
วิบากที่เราได้สั่งสมมา จะทำไปอย่างไรก็ไม่ได้อะไรนักหนา ไม่ได้อะไรมากมาย ไม่มีอะไรสู่
กรรมวิบากของเราเองที่ทำไปแล้ว แต่ก็ดีที่ทำแล้วสบายใจ

เพราะฉะนั้นในเรื่องสุขเรื่องทุกข์นี้ เป็นเรื่องโลกุตระซึ่งเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มากๆเลย
อาตมาพูดไปแล้วคนก็ยังไม่เข้าใจลึกซึ้ง เป็นภูมิธรรมเป็นสัมมาสัมโพธิญาณของพระพุทธเจ้า
เรื่องสุขเรื่องทุกข์ เพราะฉะนั้นเทวนิยมนั้นทั้งหลายแหล่เขาไม่ประสีประสาเกี่ยวกับเรื่องสุขเรื่องทุกข์
เขาหลงความสุขเป็นสุขนิยมนะ เขาไม่รู้เรื่องทุกข์ พระพุทธเจ้า จึงบอกว่ ผู้รู้ทุกข์เป็นผู้เจริญ
เป็นผู้ประเสริฐ เป็นสัจจะของผู้ประเสริฐ ถ้าไม่ใช่ผู้ประเสริฐจริงเป็นมีลักษณะอยู่ พวกเทวนิยมนั้น
ทั้งหลายแหล่ พูดไปแล้วก็เหมือนไปชมเขา ไปชมชาวเทวนิยมนั้นทั้งหลายแหล่เขา ซึ่งมันเป็น
สัจจะที่อาตมาพูดไม่รู้ก็ที่แล้ว มันก็มีเชิงขมแนนอน เพราะเขายังไม่รู้

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ครบถ้วนทุกอย่าง ทั้งสุขและทุกข์ และสุดท้ายก็รู้ว่าเป็นมายา ก็ไม่ไป
มีอาการ คนที่จิตไม่มีอาการสุขอาการทุกข์ เรียกว่าอทุกขมสุข มันไม่ใช่เรื่องสามัญ

ไปจัดการให้ไม่สุขไม่ทุกข์แบบกดข่มมันก็พอได้ แต่มันไม่ถาวรมันไม่จริงไม่มีปัญญา เข้าไปจัดการเลย เพราะฉะนั้นคำว่าปัญญาคำนี้จึงยิ่งใหญ่มาก เดียวจะได้อธิบายเรื่องปัญญา ต่อ เอาที่เขียนไปแล้วมาอ่านไปแล้ว เดียวจะได้ต่อเนื่อง

_คอยใคร : ผมฟังรายการตอนตี4ที่เป็นบันทึกพ่อครูเทศน์สมัยหนุ่มเสียงดังฟังชัดพูดไว เทียบกับตอนนี้ก็ยังเทศน์เนื้อหาหนักแน่นเหมือนเดิมขาดแค่ความสดชื่นทางเสียงเท่านั้นครับ เป็นไปตามกาลเวลา กราบขอให้พ่อครูเทศน์ให้ชาวอโศกฟังต่อไปอีกยาว ๆ ครับ จากคนนอกวันคนหนึ่งครับ

_เยาวลักษณ์ วัฒนเสรีกุล : หนูอยากทำกุศลจะโอนเข้าบัญชีบ้านราชเมืองเรือ shop ได้ไหมคะ หนูฟังธรรมะชาวอโศกมา 7 ปีแล้วคะ

พ่อครูว่า... ถ้าฟังมา 7 ปีติดต่อมาเรื่อยๆ ก็คงเข้าสามารถเข้าใจได้บ้าง ที่เรามีหลักการรับบริจาคอย่างนั้น คือให้รู้ว่าอโศกเป็นอย่างไร คุณจะทำงานบริจาคเป็นกุศลด้วยนี้ มันคืออะไร ไม่อยากให้มุ่งงายไปถูกหลอก ให้ทำงานบริจาคกันไป ทั้งๆว่างๆ ไปช่วยสนับสนุนบาป เป็นพุทธศาสนาด้วยมันน่าสงสาร ก็อยากให้ใช้ปัญญา ใช้สติสัมปชัญญะปัญญารู้เพื่อที่จะได้ทำให้ถูกต้อง ไม่ได้แค่ทำอะไรหรอก แต่ต้องการให้มันเป็นความจริง

_ตุ๊ก อัคริน : พ่อครูปรารภว่า.. "เบื่อหน่ายสังขารเต็มที..ไม่อยากทรงไว้!!" ฟังแล้วสะท้อน..สะท้อนใจ..ยิ่งนึกเจ้าคะ ขออาราธนาพ่อครู..โปรดดำรงขันธเพื่อแสดงให้เกิดสัมมาทิฐิให้ปรากฏ..จักได้ยึดอายุพระพุทธศาสนา..ดำรงสืบต่อถึง 5,000 ปี ตามปณิธาน อีกทั้งเพื่อประโยชน์สุขของมนุษยชาติทั้งมวลด้วยเถิด..เจ้าคะ

พ่อครูว่า... ก็ตามที่คุณเข้าใจถูกแล้วว่าอาตมาพยายามยึดอายุตัวเองอยู่เนี่ย พยายามกระเสือกกระสนไป จริงๆความจริงคือความจริง อาตมาเห็น ภราหเวปัจจุขันธ์า ขันธ์ทั้ง 5 เป็นภาระจริงๆเลย ต้องกินให้มัน ต้องนอนให้มัน ต้องอาบน้ำอาบทำให้มัน โอ้โฮ.. ตลอดเวลาเป็นภาระ

เพราะฉะนั้นถึงเวลาวาระที่ต้องอาศัยมันยาก มันเก่า มันค่าคร่ำ เหมือนพระพุทธเจ้าท่านตรัสกับพระอานนท์

อานนท์ ร่างกายเราแก่เฒ่าเหมือนเกวียนเก่าคร่ำคร่าไม่แน่นแล้ว เป็นภาระ มันเป็นเรื่องเกิดขึ้นตั้งอยู่เสื่อมไปเป็นสัจจะ ก็พยายามไป เทาที่มันจะสามารถเอาไว้ได้ ประคองไปได้เท่าไรก็เท่านั้น

สือธรรมะพ่อครู ตอน ความรู้ที่พระพุทธเจ้าค้นพบนั้นจริงและจบที่สุด

_สว่างแสง ขวัญดาว : น้อมกราบนมัสการท่านสมณะและสิกขมาตุด้วยความเคารพคะ ดิฉันเป็นคนปัญญาน้อย และโง่มากคะ ดิฉันไม่ได้ถ่อมตน นี่เป็นเรื่องจริง ดิฉันกว่าจะมีภาวะเข้าใจมีเหตุผล 2 ข้อคือ

1. ดิฉันเอาเรื่องนั้นๆมาฟังซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายครั้งเป็นสิบครั้ง

2. พ่อครูเทศน์เรื่องใดๆแล้วไม่ทิ้งเรื่องนั้นๆและยังเอามาเทศน์ซ้ำอีกสักขึ้นอีกนับสิบๆครั้ง นานอยู่หลายเดือน นับเป็นปีก็มี จบไปแล้วยังเอาเรื่องเก่ามาสอนใหม่อีกเช่นเรื่องกาย

ปฏิสมุขปาธ มุลสูตร อาหาร4 วิญญานฐิติ 7 สัตตาวาส 9 วิโมกข์ 8 เป็นต้น กราบนมัสการ
ค่ะ

พ่อครูว่า... ก็จริงอาตมาก็ต้องเอาคำสอนที่พระพุทธเจ้าท่านทรงค้นพบและเอามา
ประกาศ อาตมาก็ช่วยพระพุทธเจ้าเผยแพร่สืบทอดต่อไป พระยุคกาลนี้พระพุทธเจ้ามาอุบัติ
ขึ้นมาแล้ว มีแต่พระโพธิสัตว์อย่างอาตมานี้แหละจะมาสืบทอดไป เป็นหน้าที่ จนกว่าศาสนา
จะครบ 5,000 ปี ของพระพุทธเจ้าสมณโคดมนี้ ก็ยังเหลืออีก 2,000 กว่าปีก็ต้องพยายามช่วย
กันไป เป็นเรื่องจริง เป็นเรื่องหน้าที่ เป็นเรื่องมนุษยชาติที่จะรู้จักสิทธิหน้าที่ของตน ที่ได้มีมา

พระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์หรือเป็นคนเหมือนกัน เหมือนกับเราทุกคน แต่พระพุทธเจ้า
ท่านใช้เวลานับล้านๆชาติ เกิดแล้วตาย เกิดแล้วตาย เป็นล้านๆชาติ บางยุคก็ป อายุยาวตั้ง
หลายพันปี หลายหมื่นปีกว่าจะตาย ก็ผ่านมาจนไม่รู้มันยาวไกลมากมาเท่า

เกิดมาก็เพื่อแสวงหาความรู้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ทุกพระองค์ อย่าว่าแต่พระพุทธเจ้าเลย
พระโพธิสัตว์ก็พอรู้จบพระอรหันต์แล้ว ก็จักรู้จักความรู้ สิ่งที่มีมนุษย์พึงรู้ที่สุด มันมีอยู่อันเดียว
คือ อริยทรัพย์ อริยสัจ 4 สัจจะของผู้ประเสริฐ

เพราะฉะนั้นเป็นโพธิสัตว์โดยเฉพาะยังเป็นพระพุทธเจ้า พอรู้ตัวว่าเป็นพระพุทธเจ้าจึง
ไม่ทำงานอย่างอื่น พอรู้ตัวเมื่อไหร่ไม่ไปทำงานอย่างอื่น ทำงานนี้มาตลอดเป็นโพธิสัตว์มา
จนกระทั่งเป็นพระพุทธเจ้า

เรื่องความรู้ในโลกเยอะแยะ ไม่รู้จักแขนง ก็อย่าง ก็อัน ทั้งนั้นๆ เป็นพระพุทธเจ้าหรือเป็น
พระโพธิสัตว์ก็ต้องไปรู้จักความรู้พวกนั้นมา แต่ละชาติๆ ก็ต้องไปรู้ตามโลกเขาด้วย ตาม
ระดับของพระโพธิสัตว์ ที่จะพึงรู้ ตามความรู้อะไรก็แล้วแต่ที่มนุษย์ควรรู้กันก็ไปรู้กับเขา
โพธิสัตว์ต้องรู้ ไม่ใช่ไปพูดโดยที่ตัวเองไม่รู้ รู้มาแล้ว ผ่านมาแล้ว แล้วเอามาพูด แล้วก็
พยายามบอกให้รู้ว่ามันไร้สาระ สาระที่แท้คือวิมุตติ ตามมูลสูตร มีวิมุตติเป็นแก่น อมตะเป็นที่หยั่ง
ลง เป็นต้น

ผู้ที่เข้าใจรู้จักสภาวะ อย่างอาตมาเห็นมูลสูตรแล้ว ก็รู้ว่าเป็นหมวดธรรมที่ยืนยันมา
ตั้งแต่ต้น มีฉันทะเป็นมูล มีมณสิการเป็นแดนเกิด มีผัสสะเป็นสมุทัย มีเวทนาเป็นที่ประทุมลง
มีสมาริเป็นประมุข มีสติเป็นอานาจใหญ่ มีปัญญาเป็นอุตตระ เป็นความเห็นอ้อม มีวิมุตติเป็นแก่น
มีอมตะเป็นการหยั่งลงของมนุษยชาติ จบที่เป็นอมตะบุคคล เมื่อเป็นอมตะบุคคลแล้วจะ
ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ก็แล้วแต่ท่าน อมตะหมายความว่าตายหรือจะเกิดก็ได้ เรื่องของ
ท่าน

ตายอย่างชนิดที่เรียกว่า ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ตายแล้วเลิกเลย เลิกจิตนิยามเป็น
ดินน้ำไฟลมไปเลย หหมด จบสิ้น จิตนิยามอันนั้น ได้ถึงที่สุด

ความรู้ที่พระพุทธเจ้าค้นพบ รู้เรื่องจิตเจตสิก รูปนิพพาน รู้เรื่องของพระเจ้า รู้เรื่องของ
จิตวิญญาน รู้เรื่องของอตตตา รู้เรื่องของชีวิตธาตุที่เป็นธาตุรู้

ธาตุไม่รู้มันไม่รู้อะไร อุตฺธาตุ มันไม่รู้เรื่องราวหรอก มันมีหน้าที่อย่างเดียว เป็นผัสสีกส์
ความร้อน แสง เสียง แม่เหล็ก ไฟฟ้า

เมื่อเรามีชีวิต เป็นพืช ก็รู้ว่า อ้อ.. มันมีพลังงานขั้นนี้ ระดับพืช เป็นพลังงานในระดับที่
เป็นชีวิตที่ไม่มีวิบาก ไม่มีกรรม ไม่มีบาปไม่มีบุญ โอ!.. เป็นความตรัสรู้ที่ยิ่งใหญ่จริงๆเลย ใน
เรื่องของไบโอโลจีของพระพุทธเจ้า ที่ค้นพบของพระพุทธเจ้า มนุษย์อื่นไม่มีทางที่จะมาค้น
พบอันนี้

เทวนิยมที่เป็นพระศาสดาแต่ละศาสดาไม่รู้ก็ศาสนา ไม่มีทางที่จะรู้ชีวะ หรือ ไบโอบีโวลี ที่ไปถึงเวทนาอารมณ์ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แยกธาตุรู้ออกเป็น 5 ชั้น ศาสนา เทวนิยมไม่รู้เรื่อง ชาวพุทธที่มีจิตปฏิญญอยู่ ก็พูดตามพยัญชนะไปอย่างนั้นเอง สภาวะจริงๆก็ สับสนไม่รู้เรื่อง กำหนดไม่รู้เรื่องหรือ กายอย่างหนึ่ง สัญญาอย่างหนึ่งไป สับสน ไม่ค่อยแม่นยำ ไม่ค่อยตรงตามสัจจะที่มันแท้จริงเหมือนอย่างพระอรหันต์ด้วยกัน ที่รู้ด้วยกัน ตรงกันจึงจะสามารถทำนิพพานตรงกันเป็นหนึ่งเดียว สัจจะเป็นหนึ่งเดียวได้

ซึ่งเป็นความรู้ที่เป็นภาษาเรียกว่า ปัญญายิ่งใหญ่ที่สุด คนทุกวันนี้เขาก็พูดถึงปัญญา ความรู้ปัญญา เจโกไม่ใช้แล้ว เอาคำว่าปัญญาไปใช้แทนความรู้ ความฉลาดทั้งหลายแหล่ ซึ่งมันไม่ใช่เลย

ผู้ที่จะมีสัมมาทิฐิมีปัญญาได้ไม่ใช่เรื่องสามัญ มันเป็นเรื่องที่วิสามัญอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นตลอดล้นชาติที่พระพุทธเจ้าแสวงหาความรู้ ให้เป็นปัญญาหรือญาณหรือวิชา แล้วก็ไปรู้ว่าเกิดขึ้นตั้งอยู่แล้วก็ดับไป ดับสูญสลายเลยได้ รู้ต้นทาง ต้นธาตุ ต้นธรรม ของธาตุ จิตนิยาม แล้วก็ทำจิตนิยามให้สูญ ดับธาตุดับกรรม อันนี้เป็นความยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นผู้รู้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสใช้ภาษาอยู่ว่า ความมีกับไม่มี

เพราะฉะนั้นผู้ที่ตรัสรู้ตามของพระพุทธเจ้าแล้ว รู้ความมีความไม่มี จึงสามารถที่จะอยู่กับความมีหรือความไม่มีทั้ง 2 อย่างนี้แหละแล้วมายึดในฝั่งไหน ไม่ยึดทั้งความมีและความไม่มี เรียกว่า อนุปคัมมะ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เรื่องอภิภายตนะ 8 ค่อยๆ อธิบายกัน เป็นเรื่องสูง พระโพธิสัตว์ที่จะรู้จักอภิภายตนะ เรื่อง อภิภายตนะ 8 มันยิ่งกว่า สยัง อภิภายตนะ ที่เป็นระดับ 7 แต่อภิภายตนะระดับ 8 แล้ว ก็ค่อยๆอธิบายไป

พระพุทธเจ้าตรัสรู้สิ่งที่รู้แล้ว จึงเป็นสิ่งที่เลิศ ที่สุดยอดที่สุด ที่มนุษย์จะพึงเป็นพึงได้ เพราะฉะนั้นตั้งแต่รู้แล้วเป็นโพธิสัตว์ก็รู้ตัวแล้ว ไม่ไปทำงานอื่น เหมือนอย่างอาดมาดอนที่ไม่รู้ตัวเป็นลิงลมอมข้าวพองก็หลงโลกไป พอรู้ตัวแล้ว ไม่เอา เลิกหมด อาดมาจึงรู้ พระพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้าเป็นอย่างที่เราเป็นนั่นเอง เราเองเดินตามรอยพระยุคลบาทของพระพุทธเจ้า มา

พอมาถึงตรงนี้แล้วไม่มีอะไร เกิดมาเป็นมนุษย์โลก ก็หลงกับความไม่รู้ แล้วก็หลงอยู่กับความมีความไม่มี ยิ่งมกมายกับความมีความไม่มี นัตถิกกับอัตถิ โหติกับนโหติ พยัญชนะก็บอก

เพราะฉะนั้นท่านตรัสรู้อันนี้แล้วก็จบ เป็นพระโพธิสัตว์ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสานก็เกิดมาเวียนวน สืบทอดศาสนาไปตามหน้าที่ของแต่ละองค์ จนกระทั่งถึงวาระที่ท่านไม่เกิดอีกแล้วในโลก ปล่อยให้ศาสนาไปมีโมเมนตัมของมันไป จนกว่ามันจะสิ้นสุดหมดเชื้อของ โลกุตระธรรม ก็เป็นหน้าที่ของโพธิสัตว์ในทุกยุคทุกสมัยทุกกาละ ของพระพุทธเจ้าองค์นี้มีแค่ 5,000 ปี เป็นศาสนาที่มีอายุสั้นที่สุด 5,000 ปี พระพุทธเจ้าองค์อื่นๆมีอายุยืนยาวเป็นหมื่น เป็นแสนเป็นล้านปี พระพุทธเจ้าองค์สมณโคดมมีศาสนาที่สั้นที่สุดแล้ว หมดจากพระพุทธเจ้า องค์สมณโคดมในองค์สุดท้ายของภัทรกัปนี้ จากนั้นไปศาสนาพุทธก็เหลือโมเมนตัมไป จนกว่าจะสิ้น 5,000 ปีของพระพุทธเจ้าสมณโคดม ก็จบแล้วไม่เหลือ 5,000 ปีก็ไม่เหลือเลย ศาสนาพุทธหมดไป

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน ปัญญา 8 เล่ม 1 ตอนที่ 2

_พ่อครูว่า... เรามาต่อปัญญา 8 ที่อาตมาเอาของพระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก มาอธิบาย

(1) ปัญญา 8 ในพระไตรปิฎก เล่ม 23 ข้อ 92

ที่จริงมีปัญญา 10 แต่ยังไม่ได้อามาอธิบาย เอาเรื่องปัญญา 8 ก่อน ศาสนาเทวนิยมไม่สามารถรู้ได้ มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่สามารถรู้ได้ เป็นมนุษย์อย่างพระบุตรของเทวนิยมหรือพระศาสดาของทุกศาสนาเทวนิยม บอกว่าได้ความรู้มาจากพระเจ้าที่เป็นพระบิดา ก็คือความรู้ของพระศาสดาเองนั่นแหละ แต่ท่านไม่รู้ ว่าเป็นความรู้ที่เป็นสัมภาระวิบากที่ท่านสะสมมาของตนเอง กัมมัสโกมहि กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฐิสโรณ กัมมังสัดเตวิภชติ กัมมุนาวัตตติโลโก ไม่รู้เรื่องกรรมเรื่องวิบาก เขาว่ากันอย่างนั้นแหละ ทั้งนั้นของเทวนิยม

ความรู้ที่เอามาประกาศของแต่ละศาสนา ก็บอกว่า ของพระเจ้า ของพระบิดา ตัวเองเป็นผู้นำของพระเจ้ามาประกาศ แต่ที่จริงและของท่านเอง แต่ท่านไม่รู้ตัวเอง พระเจ้านี้ไม่รู้ อดีตไม่รู้ตัวเอง ฟังดีๆ

พระพุทธเจ้านี้รู้จักอดีต รู้จักตัวเอง รู้กรรมรู้วิบาก ชาติรู้นี้สังขมา เราเองทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นศาสนาพุทธจึงรู้ต้นธาตุต้นธรรม แล้วรู้จบปลายธาตุปลายธรรม รู้ที่จบหมดสิ้นไม่มีจิตวิญญาณได้นิรันดร สลายจิตวิญญาณได้นิรันดร หรือจะให้อยู่นิรันดรอย่างพระอวโลกิเตศวรก็ได้ ถ้ามีปณิธานจะอยู่อย่างนั้นก็ได้ เป็นเรื่องพิสูจน์ยืนยันจริง

แต่พวกเทวนิยมเขาจะฟังไม่รู้เรื่องหรอก นอกจากผู้มีบารมีบ้างที่ได้เคยติดตามด้วยเคยสะสม อัญญธาตุ ธาตุที่เป็นโลกุตรเป็นธรรมชาติพระพุทธานุภาพบ้างก็จะค่อยๆ ได้ค่อยๆ ไหลเลื่อนเข้ามาหาพุทธ ที่สุดก็จะมาเป็นชาวพุทธ แล้วที่สุดแห่งที่สุดก็จะพยายาม ถ้าเพื่อว่ามีความพยายาม ก็จะสั่งสมความพยายามมาเป็นบารมีให้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งเหมือนกันทั้งนั้นแหละ เหมือนกันทั้งนั้น ผู้ที่ไม่คิดจะเป็นก็ไม่ใช่หรือยังไม่ถึงเวลาจะเหมือนคนในโลกสามัญ

คนที่ไม่คิดจะเป็นเศรษฐีแต่อยากรวยนะ เศรษฐีก็นับว่าเป็นคนที่มีทรัพย์ศฤงคารอย่างน้อยก็ ร้อยล้านขึ้นไป มีเป็นพันล้านก็เป็นเศรษฐีจริง เป็นหมื่นล้านก็เป็นเศรษฐีแน่ๆ อะไรคนก็บอกให้ชาตินี้เราไม่มีสิทธิ์ที่จะไปเป็นคนมีเป็นพันล้านอย่างเขาก็เยอะเลย ไม่บังอาจที่จะคิดฉันเดียวกัน ผู้ที่มีภูมิปัญญาแล้ว ไม่มีใครอยากคิดหรอก

ส่วนศาสนานั้น ที่จริงเขาเป็นได้ แต่เขาไม่อยากเป็น ศาสนานั้นสงวนสิทธิ์ไว้แล้วว่าใครอยากมาเป็นศาสดา ต้องเป็นลูกพระเจ้าเท่านั้น ปิดกั้นเลย ตัดสินผู้อื่น บอกว่าพระเจ้าส่งมาพระบิดาส่งมา จะเป็นเองไม่ได้ต้องมีพระบิดาส่งมา

เพราะฉะนั้นความรู้ของพระศาสดา มันกลับกัน กลับกันคืออะไร ความรู้ความเป็น ความเป็นศาสนานั้นแย่งกันไม่ได้ แต่แย่งกันมากมายเลย แยกศาสนาไปไม่รู้ก็ศาสนาของเทวนิยมเห็นไหมมันเป็นมายา มันหลอกตัวเองยังไม่รู้ ศาสดาของเทวนิยมนี้ ศาสดาบอกว่าแย่งกันไม่ได้ ศาสดาที่จะประกาศศาสนาต้องเป็นพระบุตรทั้งนั้น พระเจ้าส่งมา แย่งกันไม่ได้ แต่เขาก็แย่งกันระเนระนาด ก็เลยมีเยอะเลยศาสนาเทวนิยม

แต่ของชาวพุทธนั้นทุกคนมีสิทธิ์ไม่สงวนสิทธิ์จะเป็นพระพุทธเจ้า ใครอยากเป็นก็เป็นคนบำเพ็ญบารมีเอาสังขมสัมภาระวิบากเอาเป็นได้ทุกคน มีสิทธิ์ แล้วคุณจะมีสิทธิ์ที่คุณจะเข้าถึงไหมก็สั่งสมเอา ไม่ได้ปิดกั้นอะไรเลย เพราะฉะนั้นศาสนาพุทธจึงไม่มีใครไปแย่งใคร ไม่มีการทะเลาะกัน ไม่ทะเลาะกันเป็นศาสนา

ผู้ที่ยังทะเลาะกันอยู่แย่งกันเป็นใหญ่ในวงการศาสนาพุทธคือคนโง่ คนที่ยังอริวิชา คนที่มีวิชาแล้วจะเป็นคนที่มีบารมีความจริง มีฐานะอย่างนี้ ผู้นี้ศีล 5 ผู้นี้ศีล 8 ผู้นี้ศีล 10 ผู้นี้มีศีลสูงมีสมาธิ ปัญญา อริมุต ตามสัจจะของจิต เจตสิก รูป นิพพาน เข้าใจและรู้ว่าเขาได้เพราะเขาสะสม อยากได้ก็ทำเอาสิ คุณก็มีสิทธิ์

เพราะฉะนั้นจึงไม่ทะเลาะกันไม่แย่งกันเป็นศาสดา นอกจากผู้ที่ไม่รู้จักหลงตน หลงว่าฉันเป็นพระโพธิสัตว์ หลงว่าฉันเป็นผู้ที่มีความรู้เหนือกว่าคุณนะ คุณมีความรู้ไม่ถูกต้องเท่าฉัน ฉันรู้ถูกต้องฉันรู้มากกว่า ก็เป็นเรื่องธรรมดาของคนที่มีวิชาแฝงอยู่ในความเป็นอัตตา แม้แต่ในศาสนาพุทธมันก็มีจริงๆ

เพราะฉะนั้นในศาสนาเทวนิยมไม่ต้องพูดถึงเลย ดีไม่ดีแต่ละศาสนาเขาก็ในศาสนาตัวเองเขาก็ยังรบกันเลย แต่ศาสนาพุทธไม่มีใครไปรบใครหรอกที่จะไปแย่งเป็นศาสดาเป็นพระพุทธเจ้ากัน ไม่มี มีแต่ถองแถม ฉันรู้มากกว่าคุณ ฉันถูกต้องมากกว่าคุณ ก็คือเจาะเข้าหาความเป็นหนึ่ง ก็เป็นสัจจะธรรมชาติชนิดหนึ่ง

มาดูที่อาตมาเขียน หนังสือปัญญา 8 เล่ม 1

(2) “ปัญญา 8” นี้ คือ ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

ทั้งหมดนั่นคือ คำตรัสของพระพุทธเจ้า ที่“นิยาม”ความเป็น“ปัญญา”ก็คือ“ธาตุรู้”แต่เป็น“ความรู้-ความฉลาด” อันมีที่ไปที่มาชัดเจนว่า เป็นของมนุษย์ที่มนุษย์ด้วยกันสามารถ“สัมผัส”จับต้องร่างกายตัวตนกันได้

นิมนต์พ่อครูจิบน้ำ

สู่แดนธรรม... เขาว่า ศาสนาพุทธนั้นไม่ถือว่าเป็นศาสนา เพราะไม่มีพระเจ้า

สมณะเดินดิน... ต้องไปดูหนังสืออินเดียที่เขารู้ทันพระเจ้าPK ผู้ชายปาฏิหาริย์ (2021)

พ่อครูว่า... พวกเทวนิยมจะค่อยๆรู้จะเปิดสมองรับรู้ ที่พูดไปแล้วมันก็ขม ของพุทธรู้จบ แต่ของเทวนิยมไม่รู้จบ รู้เท่าที่พระศาสดาแต่ละองค์รู้ แล้วก็คิดว่ารู้ยอดรู้เยี่ยมของแต่ละองค์ ซึ่งก็รู้มากนะไม่ใช่เล่นๆ แต่มันก็ยังไม่หมดไม่เหมือนพระพุทธเจ้าที่รู้ต้น รู้กลาง รู้ปลาย รู้จบ

เพราะฉะนั้นจึงรู้จักเทวนิยมทุกอย่าง แต่ว่าเขาไม่ยอมรับกันเท่านั้นเอง นั่นอย่างหนึ่ง สอง เขาไม่มีภูมิพอจะรับ รับอย่างไรก็ไม่รู้เรื่องฟัง

ไม่ต้องเอาพระพุทธเจ้าหรอก เอาอาตมาบรรยายธรรมะก็มีผู้ที่รับได้ก็มีชาวโศกและผู้ที่แสวงหา ที่จิตไม่มีอคติ มีจิตแสวงหา ก็จะพบว่า โพธิรักษ์พูดนี้มีอะไรใหม่ๆ ฟังแล้วเข้าใจ มีอานิสงส์ในการฟังธรรมเกิดจริงๆในผู้นั้น อานิสงส์ 5 ประการที่เกิดจริงๆ เข้าใจขึ้น สุตสังสกล เตปัญญา ฟังแล้วได้ความรู้ที่เรียกว่าปัญญาเข้าใจเพิ่มขึ้นได้ฟังอะไรใหม่ๆแปลกๆ รับได้ มันแปลกกว่าที่เคยรู้ อ้อ!.. มีเหตุมีผลมีหลักการมีสิ่งอ้างอิง มีสิ่งที่เป็นไปได้ ทำให้เข้าใจขึ้น ทำให้ทฤษฎีที่มีอยู่เก่าเปลี่ยนแปลงไป พันความสงสัย ขจัดวิจิกิจฉา จิตใจก็โล่ง ได้อานิสงส์แห่งการฟังธรรม 5 ประการเกิดจริงๆ

ไม่ใช่ว่าจะต้องได้ตามที่พระเจ้าตรัส เอาไปเปิดเผยได้ตามนี้เท่านั้นนะ ออกนอกจากนี้ไม่ได้นะ ศาสนาใดก็ดีกรอบไว้ ตามศาสนาเทวนิยม ของตนของตนตามแต่ละศาสนา ก็เต็มทีของแต่ละองค์ของศาสดาแต่ละองค์ มีสิ่งที่คล้ายกันบ้างมีสิ่งที่แปลกแตกต่างกันบ้างมากหรือน้อย ก็อย่างนั้นเท่านั้น

ส่วนของพุทธนั้นรู้จบ รู้ต้นรู้จบแล้วก็ไม่ต้องไปแย่ง ซึ่งเขาก็แยกการรู้ไปของแต่ละศาสนาเราก็ตามรู้ของศาสดาแต่ละองค์ให้หมดเลยไม่หวาดไม่ไหว ก็เป็นโลกจินตา เป็นความ

คิดแบบโลกๆที่จะสร้างอะไรไปออกไปเรื่อยๆ ไม่รู้จักบทสรุป บทเข้ามาหาตัวจบสุดท้าย แล้วหมดสงสัยเลยว่า เกิดมาแล้วหลงสังขาร แล้วก็ดับ ดับโดยไม่รู้แล้วก็เกิดขึ้นมาใหม่ จนสามารถทำปฏิกิริยาสังขาร รู้สังขารแล้วเลิกสังขารได้ มีอภิสังขาร อปฏิกิริยาสังขาร อเนกขาร กิสังขาร

ปฏิกิริยาสังขารคือ ผู้ชัดเจน กำจัดกิเลส กำจัดกิเลสได้หมดก็ไป อปฏิกิริยาสังขาร หมดกิเลส ก็เป็นพระโพธิสัตว์สั่งสอน อเนกขารกิสังขาร สั่งสมไป ในโลกจินตตานานานา เข้าใจไปได้เรื่อยๆ ได้มากเท่าไร เป็นพระพุทธเจ้าก็รู้หมดมากที่สุด อาตมาก็รู้ได้ตามภูมิของตนเอง

และคำสอนก็เกิดจากพระโอษฐ์ของผู้เป็นมนุษย์จริงๆที่ตรัสออกมาให้ผู้คนที่ทั้งหลายในโลกได้ยินได้ฟังพร้อมกันมากมายหลายคน ไม่ใช่แค่คนเดียว แต่ได้ยินได้ฟังกันเป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นคนในผู้มีชีวิตอยู่ร่วมกันอยู่ในโลก เป็นความโจ่งแจ้ง เปิดเผย ไม่ใช่คำตรัส “ลึกลับ” ที่ “พระศาสดาเพียงคนเดียวเท่านั้นได้ยินได้ฟังมาจากพระเจ้า” แล้วพระศาสดาองค์นั้นค่อยนำมาประกาศต่อโลก อีกทีหนึ่งเหมือนชาว “เทวนิยม”

แต่ “ปัญญา 8” นี้เป็นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงยืนยันว่า “พระธรรมคำสอนที่พระองค์ทรงนำมาประกาศต่อโลกนั้น “พระพุทธเจ้าเองตรัสรู้ได้ด้วยพระองค์เอง (สัมมาสัมพุทธโ)” ไม่ใช่ “คำสอน” ที่ได้รับมาจาก “พระเจ้า” ผู้ “ลึกลับ” หรือจากใครอื่น แต่อย่างใดเลย

“ปัญญา” นี้จึงเป็น “ความรู้-ความฉลาด” ที่ครบถ้วน กระจ่างกระจ่าง พร้อมมวลและประสิทธิภาพทั้ง “ความเห็น-ความกระทบสัมผัสประจักษ์-ยืนยันอยู่หลังๆโต้งๆโทนโท” ว่า เป็น “ความจริง” บริบูรณ์สมบูรณ์เปิดเผยไม่มีอะไรแฝงบังหรือลึกลับเลย แม้แต่นิดน้อยเศษละอองธุลีใดๆ

และผู้เป็น “เจ้าของความรู้-ความฉลาด (ธรรมสามิ)” นี้ ก็ทรงยืนยันพระองค์เองอีกว่า พระพุทธเจ้าเองเป็น “ผู้รู้เอง” (สัมมาสัมพุทธโ) ที่แสดงพระองค์เองต่อโลกมนุษย์ซึ่งสัมผัส “เนื้อตัวร่างกาย (สรีระ)” ของพระองค์ได้จริงๆ ว่า ท่านก็เป็น “คน” ที่มีพร้อมทั้ง “สรีระกับจิตวิญญาณ (ภาวะ 2)” ผู้มีชีวิตอยู่ในโลกนี้แท้ๆ ก็เป็นเช่นเดียวกันกับมนุษย์คนอื่นทั้งหลายทั้งปวง

ซึ่งชี้บ่ง “ความเปิดเผย” กับ “ความลึกลับ” ของ “เทว” หรือ “ภาวะ 2” คู่สำคัญในโลกในมหจักรวาล ว่า “พระเจ้า” กับ “พระพุทธเจ้า” นั้นภาวะไหนชัดเจนยิ่งจริงแท้กว่ากัน

(3) พระเจ้ากับพระพุทธเจ้านั้นแตกต่างกันอย่างยิ่ง

“พระเจ้า” นั้น “ลึกลับ” แต่ “พระพุทธเจ้า” นั้น “เปิดเผย” ยิ่ง

“พระพุทธเจ้า” กับ “พระเจ้า” จึงแตกต่างกันหันทิศไปคนละทาง มีทิศเดินทางไปต่างกันถึง ๑๘๐ องศา มุ่งไปตรงกันข้ามทีเดียว หรือหมุนได้ต่างกันชนิด 360 องศาชนิดที่เป็น “คนละโลก” จึงมองไม่เห็นกันเลย เพราะทั้งในกว้าง ทั้งในความไกล ทั้งในความมาก ทั้งในความลึกลับ ทั้ง “ความลึก” และ “ความลับ” ทั้งใน “ความมืดดำ” ทั้งใน “ความเรืงว่าง”

ส่วน “พระพุทธเจ้า” นั้นสัมผัส “ความจริง” ได้ทุกแง่ทุกเหลี่ยมทุกซอกทุกมุม ทุกนอกทุกใน ทุกหยาบทุกละเอียด ทุกมิติ ทุกนัยะ ทุกประเด็น ทุกโลก ฯลฯ นิรันดร์

“พระเจ้า” นั้น สัมผัส “ความจริง” ไม่ได้ด้วย “ภาวะ 2” หรือในความเป็น “เทว” เพราะทั้ง “ลึก” ทั้ง “ลับ” ทั้ง “มืดดำ” ทั้ง “เรืงว่าง” ความญาณไม่เจอ “เนื้อตัว” ส่วนใดของ “พระเจ้า” ได้เลย

“พระพุทธเจ้า”เป็น“เนื้อหนังมีชีวะ”ทั้งเห็นทั้งได้สัมผัสและต้องสรีระที่มี“กาย”กับ“จิต” อันเป็น“2 ใน 1”และ“1 ใน 2”ของ“เหตุ”ใดในความเป็น“คน”ของโลกในกาละ

ส่วน“พระเจ้า”ยืนยันไม่ได้เลย แม้แค่“กาย”ก็ให้มนุษย์สัมผัสไม่ได้ ยิ่ง“จิต”ก็ยิ่งรู้ได้อยู่คนเดียวคือ“พระศาสดา”หรือ“พระบุตร”เท่านั้น นอกนั้นเป็น“สิทธิ์ของพระจิต”หรือ“พระวิญญาน”ที่เป็น“พระเจ้า”เท่านั้นมีสิทธิ์เด็ดขาดแต่ผู้เดียว ถือกันว่า “พระเจ้า”เป็นเจ้าของทุกสรรพสิ่งในเอกภพมหจักรวาลนั้นแต่ผู้เดียว”

ทั้งๆที่“พระเจ้า”กับ“พระบุตร”ก็คือ “ภาวะ ๒”แล้ว หรือ“พระเจ้า”กับ“โลกเอกภพมหจักรวาล”ก็เป็น “ภาวะ ๒”แล้ว หรือ“วัตถุ”กับ“จิต”ก็“ภาวะ ๒”อยู่แท้ๆ

อันมีคู่คือ “เหตุ”หรือ“ภาวะ ๒” และที่สำคัญยิ่งยวดก็คือ มีทั้ง“คำเรียกขาน”และทั้ง“สภาวะแท้”ให้เปรียบเทียบ “ความแตกต่างกัน”ของทุกสรรพสิ่งตั้งแต่“๐ กับ ๑”ก็เป็น“ภาวะ ๒”แล้ว

หรือแม้แต่“ภาวะ 2”คือ“0 กับ 0”ก็เทียบกันได้แล้วว่า เป็น“ภาวะ 2 ที่เป็น 1 เดียวกันแล้ว” (แต่ของ พระพุทธเจ้า นิพพานคือสูญญตานันเหมือนกันเลย 0 คือสิ้นสุดหายไปเลย)

หรือ“ภาวะ 2”คือ“0”กับ“1”ก็เทียบกันได้แล้วว่าเป็น“ภาวะ 2 ที่ไม่เป็น 1 เดียวกันแล้ว”

ไม่ว่าจะเป็น“0”หรือเป็น“1”หรือเป็น“2”หรือเป็นคู่ ความเป็น“คู่”ย่อมเปรียบเทียบกันได้ทั้งนั้น

ยังเป็น“ภาวะ 2”อันเป็น“ธาตุ(วิญญาน)”กับ“สสาร”หรือ“จิต”กับ“วัตถุ”ก็ยิ่งเทียบกันได้ว่า“แตกต่างกัน”ชัดเจน

หรือ“ความมี”กับ“ความไม่มี”ย่อมแตกต่างกันแน่ (อัตถิ กับ นัตถิ หรือ โหติ กับ นโหติ)

หรือ“ความลึกลับ”กับ“ความเปิดเผยกระจ่างแจ้ง”นั้นย่อมแตกต่างกัน

“พระเจ้า”กับ“พระพุทธเจ้า”ก็แตกต่างกันที่ยืนยัน “ความจริงได้”อย่างมีนัยสำคัญ ต้องศึกษากันดีๆทีเดียว

“พระเจ้า”นั้นเห็นจริงได้ยากยิ่งกว่า“พระพุทธเจ้า” เพราะ“ภาวะ 2”นี้มี“ความจริง”ที่สัมผัสได้ กับสัมผัสไม่ได้ เป็นต้น หรือในมิติอื่นก็สามารถพิสูจน์ยืนยันได้อีกมากมาย (ความจริงที่สัมผัสได้จึงจริงกว่า) ซึ่งเป็น“ภาวะ 2”ที่มีความเป็น“เหตุ”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คนจะเข้าใจเลยว่า พระเจ้าที่สัมผัสไม่ได้ก็คือไม่จริง เพียงแต่เขาไม่ยอมรับเท่านั้น เขาไม่สามารถมีความรู้ ว่าความจริงที่สัมผัสได้มีด้วยหรือ ความรู้ที่สัมผัสได้มันยิ่งใหญ่ มีความรู้ที่สัมผัสได้ยิ่งใหญ่นี้อีกหรือ แต่เขาบอกว่าความจริงต้องลึกลับความจริงต้องสัมผัสไม่ได้ ก็รู้อย่างนี้ มีด้วยหรือ ความจริงนี้ต้องสัมผัสไม่ได้มันลึกลับ แต่ไอ้ที่สัมผัสได้เขาก็บอกว่าจริง จะมีความเชื่ออย่างนี้ด้วยหรือ?

สู่แดนธรรม.. ไข่ครับ ความลึกลับความดำมืด มันเลยน่าสนใจกว่าความสว่าง

พอครว้า... มันจะรู้จนหมดความสงสัยความลังเลหมดความลึกลับ ไม่ใช่ว่ามีแต่ความสงสัย แต่เต็มไปด้วยความรู้ครบหมดเลยต่างหาก

สู่แดนธรรม.. พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ ก็มีมารบอกมาให้ตายเสีย ไม่รู้ความจริงสิ้นสุดแล้ว จะอยู่ต่อไปทำไมก็ตายสิ

พอครว้า... พระพุทธเจ้าก็บอกว่ายังหลอกมาร เรายังจะต้องจำแนกเปิดเผยให้คนอื่นรู้ตาม จนปรับปาวทะได้ ให้คนอื่นได้รู้ว่ามีความจริงสิ่งอื่นยิ่งใหญ่กว่านะ

นิมนต์พ่อครูจิบน้ำ

สมณะเดินดิน... ที่เห็นคือพ่อครูพยายามทำให้เกิดความกระจ่างด้วยกันเอาพยัญชนะ ภาษา ไหวพริบปฏิภาณต่างๆมาอธิบายจึงได้เห็นความจริงมากกว่าเป็นวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ได้มากกว่า

สู่แดนธรรม... ในความที่เข้าไปไม่ถึงพระเจ้าก็คืออยู่ในความมืด หรือสว่างมากก็ทำให้ตาพร่า

พ่อครูว่า... ใช่ ตาทั้งมืดตาทั้งสว่างได้ “พระเจ้า” นั้นเห็นจริงได้ยากยิ่งกว่า “พระพุทธเจ้า” เพราะ“ภาวะ 2”นี้มี“ความจริง”ที่สัมผัสได้ กับสัมผัสไม่ได้ เป็นต้น หรือในมิติอื่นก็สามารถพิสูจน์ยืนยันได้อีกมากมาย (ความจริงที่สัมผัสได้จึงจริงกว่า) ซึ่งเป็น“ภาวะ 2”ที่มีความเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

(4) ความเป็น“เทว” คือ “ภาวะ 2”ที่ครอบจักรวาล

ซึ่งความเป็น“เทว”นี้ใครจะแยก“เทว”ให้ขาดจากกันอย่างเด็ดขาด ไม่ให้เกี่ยวข้องกันเลยขั้นเด็ดขาดไม่ได้ ถ้าเข้าใจว่ามนุษย์มีวัตถุกับจิตมีกายกับจิต มีธาตุรู้กับดินน้ำไฟลม นั้นแหละเป็นภาวะ 2 ที่ปรุงแต่งกันอยู่อย่างสนิทเนียนของธรรมชาติของการปรุงแต่ง ยิ่งใหญ่มากเลย ออกมาเป็นจิตนิยามยิ่งใหญ่มาก แล้วมันยิ่งใหญจนกระทั่งมันจะมีอยู่อย่างนี้แหละ มันก็จะเป็นสภาวะที่เกี่ยวข้องกัน ผู้รู้ก็คือผู้รู้ ผู้ไม่รู้ก็คือผู้ไม่รู้

แต่ถ้าจะไม่ให้“มีเทว”เลย ก็ต้อง“ดับเทว”ไป“ทั้ง 2 ทั้ง 1”ที่แยกกันเด็ดขาดไม่ได้ นั่นแหละ เป็น“0”ไปเลย

การจะทำเช่นนั้นได้ ก็ต้องมี“ปัญญา” หรือมีฤทธิ์มีอำนาจเหนือกว่าแรงกว่าจริงๆ จึงทำได้

ปัญญา 8 นี้

ข้อ 1 ต้องได้ยินจากพระโอษฐ์หรือได้ยินจากผู้อยู่ในฐานะครู ได้ยินอย่างไม่ปิดบังไม่ลึกลับเปิดเผยเลยจากพระโอษฐ์ให้เข้าหู สัตบุรุษก็มีตัว จริง เพราะฉะนั้นพวกคุณยอมรับว่าอาตมาเป็นสัตบุรุษพวกคุณก็ได้ คนที่เขาไม่เชื่อว่าอาตมาเป็นสัตบุรุษ เขาก็ไปเชื่ออะไรลึกลับของเขา ขัดแย้งกับที่อาตมาพูดด้วยเขาก็ยังมกมายอยู่กับที่เขาเชื่อ มาพูดเขาก็ไม่เชื่อ เพราะมันขัดแย้งกับที่เขาเชื่อ ก็จะมีช่องอยู่อย่างนั้นภูมิธรรมของคนเป็นยังไวก็นั่นไป

เพราะฉะนั้นผู้รู้ที่อาตมาขยายความว่า ถ้าจะดับเทวจะเป็น 2 ให้เป็น 1 ก็ได้ อาศัยไม่มี 2 ได้ จะให้ถาวรก็ดับทั้งสองเลยทั้ง 2 และ 1 นี้ออกภาษาตัวเลขอธิบาย ความจริง

และ“การดับเทว”นี้ ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เทว” ยังหลงยึดมั่นถือมั่นว่า “เทว”เป็น “อัตตา”เป็นตัวตนของตนเอง ขำมีหน้าก็จะหลงคิดว่า “ผู้ดับเทว”นั้นไปละลาละล้งความเป็น“เทว”ที่เขาหลงยึด ทั้งที่ยึดว่า เป็น“พระเจ้า”ผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่มีใครไป“ดับท่านได้” ทั้งที่ยึดมั่นถือมั่นว่า “เทว”เป็น“ตัวตนของตน(อัตตา)นิรันดร์ ไม่มีสูญหายไปจากกาลเป็นเด็ดขาด

จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเรื่อง“กรรม” เรื่อง “วิบาก”อย่างถ่องแท้แบบคายนรินทรณ์ได้เลย

ในธรรมนิยาม 5 ยิ่งใหญ่มาก ซึ่งไม่มีอยู่ในพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ เพราะพระกัสสปะเก็บมาไม่หมด ก็ไปอยู่ในมหายาน อยู่ในเล่มอื่น ธรรมนิยาม 5 ถึงไปอยู่ในคัมภีร์วิสุทธิมรรค หรือ อยู่ในอรรถกถาจารย์ องค์อื่น

ผู้ที่ยึดถือพระไตรปิฎก ว่าไม่มีธรรมนิยาม 5 ในพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ ก็จะบอกว่า อันนั้นเป็นของอรรถกถาจารย์นอกรัตนคถเรื่อง เขาบอกว่าพระไตรปิฎกต้องเอาเฉพาะที่พระ

ก็สสประรวบรวมไว้ฉบับสยามรัฐนี้แหละ แต่เป็นการเก็บคำสอนพระพุทธเจ้าอย่างรู้น้อย ไม่ครบ
จุดสำคัญอย่างที่ว่า อย่างที่มีธรรมนิยาม 5 อาตมาอธิบาย ถ้าผู้ใดไม่รู้เรื่องธรรมนิยาม 5 แล้ว
ทำให้จิตเป็นอุตินิยามเป็น พินนิยามได้ ทำส่วนของกรรมนิยามไว้แล้วทรงไว้ซึ่งธรรมนิยาม
ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้ ผู้ที่ทำได้จึงเป็นพระอรหันต์โดยเฉพาะเป็นพระโพธิสัตว์ ที่จะรู้
อย่างอาตมา เอามาพูดให้เป็นความรู้ของตัวเองเอามาพูดสาธยายให้ฟัง

เพราะฉะนั้นสายเทวนิยมจึงไม่มีความรู้ ไม่รู้แจ้ง ไม่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงเรื่องกรรม เรื่อง
วิบากไม่รู้อย่างถ่องแท้ กรรมวิบากจึงเป็นเรื่อง อจินไตย มาก

สมณะเดินดิน... สรุปจบ

แม้จะได้รับคำสอนจากพระศาสดาว่า อย่า“ผูกพยาบาทอาฆาตแค้นกันนินทร” ซึ่งมัน
เป็น“คู่หู”คือ เป็นภาวะตรงกันข้ามกับ“รักผูกพันนินทร” ศาสดาก็ไม่รู้ ว่ามันเป็น“เทว”ที่แยกกัน
ไม่ได้ จึงได้แต่สอนกันไป

แม้จะทำได้ก็เป็นการ“ผูกพยาบาทอาฆาตแค้นหรือรักกันวนเวียนไม่รู้จบ” เพราะมัน
เป็น“กรรมวิบาก” อันปรารถนาร้าย-ปรารถนาดีสุดๆ ตามล้างตามฆ่าตามแก้แค้นกัน“เป็นรัก-
เป็นชัง”ด้วย“อวิชชา” อันไม่มี“จบ”ลงได้ ดังที่เล่าขานเป็นนิยายนับเรื่องไม่ถ้วน เป็นตำนาน
“มหากาพย์-มหารามเกียรติ์”กันอยู่ไม่รู้“จบกิจ” ไม่รู้แล้ว เพราะยังไม่สิ้น“อวิชชา”นั่นเอง

มันเป็น“เทวาเทวสงคราม”แห่งอวิชชา สงครามของ“เทว” คือ “ภาวะ 2”ของคนที่ไม่มี
“ปัญญา”ไม่มี“วิชชา” จึงมีแต่“อวิชชา”ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรมวิบาก” ซึ่งเป็น“อจินไตย”แท้ๆ
แน่นอน ว่า มันเป็น“ภาวะ 2”ที่ตามแก้แค้นกัน ผูกพัน คือ รัก-ชัง ชาติแล้วชาติเล่า

และการตามรัก การตามแก้แค้นล้างผลาญกันก็มีอยู่จริงในผู้ยัง“อวิชชา” ไม่รู้จบ ไม่รู้
แล้ว ไม่มีอภัย ไม่ปล่อยวางจริง ไม่หลุดพ้นไปได้

ไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ทุกสรรพสิ่งล้วนคือ
อนัตตา(สัพเพธัมมา อนัตตา)” เพราะตนไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ตน” เป็น“กาย”
เป็น“บุญ” แม้แต่เป็น“ฉาน” เป็น“สมาธิ” ฯลฯ เป็น“อึดตา” เป็น“นิพพาน” เป็น“ปรินิพพาน” และ
เล็ก“ความเป็นตน” ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่ตนสุดท้ายได้สำเร็จแท้

ผู้มี“อวิชชา”ทุกคนนั้นยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“เทว”อันคือ “ภาวะ 2”ของตนเองที่“ปรุงแต่ง”กันอยู่ เรียกว่า “สังขาร”ของสัตว์โลกที่มีความ
เป็น“จิตนิยาม”ทั้งหลาย

“ศาสดาเทวนิยม”ทั้งหลายทั้งหลาย แะ“รู้จัก”ตนเองก็ยังไม่รู้จัก ไม่รู้แจ้ง ไม่รู้จริงเลย

ผู้“อวิชชา”คือ ผู้หลงผิดยึดมั่นถือมั่นว่า “ตนเอง”เป็น“1” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็น 2” หรือ“ภาวะ 2” แม้แค่“นาม”กับ“รูป”ที่ปรุ่งแต่งกันอยู่เป็น“วิญญาน”ตนเอง

“นาม”คือ“ธาตุรู้”ของตนนี้ ผู้มี“จิตนิยาม”ซึ่งเป็นสัตว์โลกแล้วจะมี“วิญญาน”ของตนเอง เป็น“ประธาน”ตนเอง บงการตนเอง แต่ไม่ได้เรียนรู้“นาม-รูป”ของตนเอง จึงไม่รู้จัก“วิญญานตนเอง” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้และทรงสอนว่าเป็น“สังขาร” ที่มี“วิญญานเป็นปัจจัย” และมี“นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ ฯลฯ”ซึ่งเรียกว่า “ปฏิจลสมุปบาท”

สัตว์โลกหรือคนผู้ยัง“อวิชชา”จึงไม่มี“ปัญญา”ที่ จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปฏิจลสมุปบาท”ทั้งสายอย่าง“อนุโลม-ปฏิโลม”

ผู้มี“ปัญญา”อันเจริญเป็น“ญาณ”เป็น“วิชา”จึงจะสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความปรุ่งแต่งกันอยู่(สังขาร)ของ“ภาวะ 2”หรือ“เทว”ที่ครอบจักรวาลอยู่

(5) มี“ปัญญา 8”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”ได้สมบูรณ์

“สังขาร”นี้แหละ คือ “ธาตุที่ปรุ่งแต่งกันอยู่ของ “วิญญาน”อันมี“ภาวะ 2”ก็คือ “เทว” นั้นแหละซึ่งเป็น “นาม-รูป”ปรุ่งแต่งกันไป เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกัน ตามหลัก“ปฏิจลสมุปบาท” ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

ถ้าไม่มี“ปัญญา”ก็ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ปฏิจลสมุปบาท”ดังว่านี้ได้จริง

เมื่อคนผู้ไม่มี“ปัญญา 8”ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ภาวะ 2”ที่“ปรุ่งแต่งกันอยู่”ของ “เทว”ทั้งหลาย จึงมีแต่“อวิชชา” หรือแม้จะมี“ความรู้-ความฉลาด” ก็ไม่ใช่ “วิชา”ที่เป็น “โลกุตระ” จึงยังคงมีแต่“ความรู้-ความฉลาด”ที่จมมอมอยู่แคในกรอบของ“โลกียธรรม”ตามเดิม ซึ่งมันยังไม่ใช่“โลกุตระธรรม”อันพระพุทธเจ้าทรงค้นพบ

“ความรู้โลกุตระธรรม”จึงจะมี“ปัญญา”ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เทว”ได้ สมบูรณ์ ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความปรุ่งแต่งทั้งหลาย” ทั้งของ“อุดนิยาม-พินนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” ครบ“ธรรมนิยาม 5”อย่าง“สัมมาทิฐิ”จริง

คนผู้นี้ก็สามารถ“จัดการปรับจิตปรองใจ(อภิสังขาร)ของตน”อันคือ“เทว”ของตนให้มีภาวะทรงอยู่(ธรรม)”ด้วยความสามารถของ“กรรมของตน”อาศัยดำเนินไปในขณะที่ผู้นั้นยังเป็น“จิตนิยาม”อยู่ใน“กาล”แห่งเอกภพมหาจักรวาล จนกว่าตนเองจะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ตายเลิกสลาย“จิตนิยาม”ไป

เห็นมั้ยว่า ความเป็น“เทว”นั้นเป็นภาวะที่“ยิ่งใหญ่ล้าลึก” เป็น“1”แท้ๆจริงๆสุด“สูง หล้าฟ้าลึก”ครอบมหากาเอกภพจบสิ้นจักรวาลแต่เพียง“1 เดียว”ที่ยากเกินยากกว่ายากใดๆ ที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่ายๆ

ถ้าไม่มี“ปัญญา 8”หรือ“วิชา 8”ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงค้นพบ แล้วนำมาตรัสสอนมนุษยในโลกให้รู้ตาม ก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นี้ได้

(6) “ปัญญา 8”จึงสามารถครอบงำ“เทว”ได้ทั้งหมด

ผู้มี“ปัญญา 8”ตามแบบโลกุตระเท่านั้นจริงๆ ที่จะสามารถแยกแยะรายละเอียดของ“เทว”น้อยใหญ่ต่างๆ และทำความเข้าใจ

เป็น“เทวน้อยใหญ่”นั้นๆให้“ทรงอยู่(ธรรม)”ไปกับ“สังคม”ได้ด้วยการศึกษาตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

ซึ่งความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านั้น“ครอบจักรวาล” ทั้งหมด และครอบทั้งความเป็น“พระเจ้า”ทั้งหลายด้วย

โดยเฉพาะ ครอบทั้งความเป็น“เทว”ได้ทั้งหมด

ผู้รู้จักผู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว”ทั้งหมด ก็คือ ผู้รู้จักผู้แจ้งรู้จริง“ปัญญา 8”ได้ทั้งหมด ครบถ้วน ไพบูลย์ นั่นเอง

อาตมากำลังสาธยาย“วิชาการ”เกี่ยวกับ“ความจริง” หรือ“สังธรรม”ทั้งหลายในเอกภพมหาจักรวาลเท่าที่มีอยู่ใน“กาล” ให้ครบให้ถ้วนทั่ว ไม่ได้โอ้อวดชมเบ่งแต่อย่างใด

ไม่มี“จิต”ที่เป็นอุปกิเลสใดๆเลย ไม่ว่ากำลังยกตน

ชมท่านก็ดี อยากโอ้อวดก็ดี แม้แต่ดีตนเสมอท่านก็ดี ฯลฯ

แต่กำลังแสดง“ความรู้-ความจริง”เท่าที่ตนเองมี เปิดเผยออกให้มากๆ เพื่อให้ผู้อื่นได้รู้จักผู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ด้วยใจบริสุทธิ์ เท่าที่ตนมีปัญญา“ตามภูมิ”จริงของตน ที่ตนเองมี“ปัญญา”บางแล้วด้วยความบริสุทธิ์ใจ

มิใช่มาอวดดี แต่นำ“ความดีจริงๆของพระพุทธเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้ดีแล้ว”มาสืบทอดต่อไป ศาสนาพุทธจะได้ยืนยาวไปถึง 5,000 ปี ให้ตรง ให้ถูกต้องตามที่เป็นของพระพุทธเจ้า เท่าที่อาตมามี“ความจริง” มี“ความรู้”นั้นๆ ที่อาตมาแน่ใจ มั่นใจใน“ความรู้-ความจริง”นั้นๆ อย่างซื่อสัตย์ที่สุด ที่คนผู้มี“อัญญาธาตุ” มี“ปัญญา”จะรู้ได้ รับได้

ส่วนผู้ยังไม่มี“อัญญาธาตุ”หรือยังไม่มี“ปัญญา”เลย ก็แน่นอนว่า ย่อมรับ“ความรู้-ความจริง”ที่อาตมาสาธยายไม่ได้ หรือ“ไม่รู้ตามได้”

ก็ย่อมย้อนแย้งกับอาตมาเป็นธรรมดา

ส่วนใครจะผิดจะถูกนั้น ที่สุดแห่งที่สุดก็ตนเองแต่ละคนนั่นแหละ ที่จะสามารถพิพากษาให้แก่ตนเอง

ตนเป็นที่พึ่งของตนเองแท้ๆ นอกจากตนไม่มีใครจะเป็นที่พึ่งแท้ให้แก่ตนได้หรอก

(7) อาตมาก็กำลังศึกษาเล่าเรียนฝึกฝน“ปัญญา 8”

ซึ่งจริงๆอาตมาก็คือ ผู้กำลังศึกษาเล่าเรียนฝึกฝนอบรมตนเพื่อให้เกิด“ปัญญา 8” เจริญงอกงาม ไพบูลย์อยู่

ยังไม่“จบกิจ”ไพบูลย์ครบตามที่พระพุทธเจ้าทรงมีพระสัมมาสัมโพธิญาณ อาตมากำลังสั่งสม“พุทธภูมิ”ก็

บอกตามจริงมานานแล้วว่า อาตมาเป็น“โพธิสัตว์ ระดับ 7”

ก็กำลังรู้จักผู้แจ้งรู้จริง“ปัญญา 8”ไปตามลำดับ อันใดมั่นใจว่า“สัมมาทิฐิ”แล้วจึงเปิดเผยสาธยายออกมาตามที่รู้ทันทุกประการ เพื่อสืบทอดพระศาสนาของพระพุทธเจ้าด้วย เพื่อยืนยัน“ความรู้-ความจริง”นั้นด้วย เพื่อผู้ศึกษาจะได้ศึกษาตามด้วย และเพื่อท่านผู้อื่นได้ตรวจสอบอาตมาด้วย แล้วท่านจะได้กรุณาหักท้วงแก้ไขให้อาตมาด้วย

อาตมากลัวจริงๆ กลัวตนเองจะสาธยายธรรมออกมา“ผิด” เพราะถ้าผิดอื่นๆใดๆ มันก็เป็น“บาปสามัญญโลภีย” มันก็ไม่กระไรหรอก

แต่ถ้า“ทำให้ธรรมของพระพุทธเจ้าผิดเพี้ยนไป” มันบาปหนักหนาสาหัสร้ายแรงยิ่งกว่า ทำให้“พระบาทพระพุทธเจ้าห่อเลือด” พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ

๔๔๒ ที่พระองค์ทรงบริภาษภิกษุสาติ ว่า เธอ“กล่าวดูพระพุทธเจ้า(อัปภากิขสิ)”ด้วย “ขุดตนเอง(อัตตานัญจ ขนสิ)”ด้วย เพราะทำให้“คำสอนของพระพุทธเจ้า”ผิดเพี้ยนไป มันก็“บาปหนักเป็นอันมาก”แท้

คำว่า “ดูพระพุทธเจ้า” ก็คือ “หักท้วงผิดๆ-เอาสิ่งที่ผิดมายัดเยียดใส่ให้แก่พระพุทธเจ้า”

คำว่า “ขุดตนเอง” ก็คือ “เจาะลึก-สับแหลกตนเองให้ทำลายให้เสียหายเลวร้ายอย่างโง่ๆ”

คนผู้นี้ก็ไม่ได้อะไรจากพระพุทธเจ้า มีแต่ทำผิดบาป

แถมทำร้ายตนเองให้ชั่วให้เลวต่ำทรามซ้ำหนาหนักอีกด้วย ตามอวิชชาที่ตนมีติดบอดจริงๆ

ซึ่งคนผู้“อวิชชา”มีติดบอดจริงนั้น ถ้าถึงขั้นเป็น“ปทปรมบุคคล” คือ ผู้รู้พระพุทธพจน์ก็มาก ท่องจำได้ขึ้นใจก็มาก สั่งสอนผู้อื่นอยู่ก็มาก แต่ตนเองไม่ได้บรรลุธรรมเลยในชาตินี้” ก็จะหลงมกมายอยู่กับ“อวิชชา”ที่ตนเองหลงยึดมั่นถือมั่นอยู่นั้นแหละ ไม่ยอมมี“ปรโตโฆสะ” ก็ไม่มี“โยนิโสมนสิการ”เลย

“ไม่ยอมฟังผู้อื่น”หรือฟังบ้างเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่เชื่อว่า “ผู้อื่น”นั้นจะ“ถูกแท้ถูกจริง” ก็ยังหลงยึดมั่นถือมั่นอยู่ตามที่ตนยึดมั่นถือมั่นอยู่ตามที่ตนได้เชื่อแล้วอยู่ตามเดิม

จึงยากมากที่จะสามารถปลุกคนผู้“ปทปรมะ”ก็ดี คนผู้หลงมีติดบอดเพราะไป“หลับตา”หรือทำ“ตา”ตนเองให้บอด ทำ“หู”ตนเองให้หนวก ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม 14 ข้อ 853 ก็ดี ให้“ตื่นขึ้นมารู้ใหม่”ได้

ผู้ปทปรมะนั้น คือ ผู้รู้มากสอนคนอยู่ในบ้านเมืองนี้เอง ส่วนผู้“หลับตา”ทำให้ตนเป็นคนตาบอดหูหนวกนั้นก็คือคนที่พากัน“หลับตาปฏิบัติ” ออกป่า สู่เขาสูงถ้ำนั้นแลแท้ๆ

ก็เป็นเตียรถีย์ทั้งคู่ คือ ยังไม่มีวิชชา มีแต่อวิชชาอยู่ ซึ่งก็คือ ยังไม่มี“ปัญญา” มีแต่“ความอับปัญญา”นั่นเอง

(8) คำสอนของพระพุทธเจ้ามีลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

ที่เรียนตามๆกันมากว่า “หัวใจของศาสนาพุทธ”คือ “อริยสัจ 4 (อาตมาขอใช้คำว่า“อริยสัจ”) เพราะใน“อริยสัจ 4”มีทั้ง“ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรค” ซึ่งผู้ศึกษานั้นก่อนจะรู้จัก“อริยสัจ 4” มันก็ต้องมีที่ไปที่มา ที่เป็นเหตุเป็นปัจจัย มาก่อนที่จะสามารถปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ 8”ได้ พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดว่า “มรรค 8”นั้น เปรียบเหมือน“ดวงอาทิตย์”

การจะเห็นดวงอาทิตย์ได้นั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า มันต้อง“เห็นแสงอรุณหรือแสงเงินแสงทอง(สุริยเปยยาล)”ก่อน จึงจะสามารถ“เห็นดวงอาทิตย์”ได้ นั่นคือ ก่อนจะลงมือปฏิบัติ“มรรค 8”ได้นั้น มันก็ต้อง“เห็นแสงอรุณ”ก่อน

พระพุทธเจ้าตรัส“แสงอรุณ 7”ไว้(พระไตรปิฎก เล่ม 19 ข้อ 129-136) ว่า ผู้จะสามารถปฏิบัติ“มรรค 8”ได้ผลดีมีผลได้

ครบถ้วนนั้น จะต้องมามี 7 เหตุปัจจัยนี้มาก่อน

ไม่เช่นนั้น ก็ไม่สามารถจะปฏิบัติ“มรรค 8” มีผลแท้

คนผู้ใดไม่ได้ผ่านการเห็น“แสงอรุณ 7”มาก่อนแล้ว มาปฏิบัติ“มรรคองค์ 8”กันเลย มันก็
ไม่เป็นลำดับ เหตุปัจจัยมันก็ขาดหักตกลงไปแน่นอน ย่อมไม่มี“สัมมา
มรรค-สัมมาผล”พาดนเจริญไปอย่างมี“สัปปายะ 4”ได้ด้วย“ปัญญา 8”ถ่วงรอบสมบูรณ์แน่ยิ่ง
กว่าแน่

พระพุทธเจ้าตรัสว่า คำสอนหรือธรรมวินัยของ
พระองค์นั้น มีการศึกษาไปตามลำดับ การกระทำไปตาม
ลำดับ ปฏิบัติไปตามลำดับ มิใช่บรรลอรหัตต์โดยลัดตัดลำดับคำสอนที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
ดีแล้วเอาตามอำเภอใจของตน

ความเป็นไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์นี้ พระพุทธ เจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม 23
ข้อ 109 มีความน่าอัศจรรย์ที่บอกแจ้งไว้ละเอียดชัดเจนครบพร้อมทั้งมรรคทั้งผลอันเป็นพุทธ
สมบัติ ผู้สนใจควรหาอ่านดูให้ได้อย่างยิ่ง

ผู้ใดหลงผิดไปตามเตียรถียคนออกนอกพุทธศาสนา ที่พากันตัดลัดแล้วหลงว่าจะบรรลุ
มรรคผลได้เลย มันก็บรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ได้ แน่ยิ่งกว่าแน่

ผู้หลงผิดไปตามเตียรถียก็ไปได้“มิจจาผล”กันโน่นแหละ แล้วก็จมมงายใน“เทว”ที่มี
“๒” หลงว่ามี“1”

ไม่เป็น“เทวนิยม”ให้ถูกต้องถ่องแท้ครบครัน

นั่นคือ ไม่เป็นผู้มี“ปัญญา 8”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“อนุปคัมมะ”หรือเป็น“อภิกุ”คือผู้มี
“อภิกุญ”ใน“อภิกายตนะ 8”อย่างถ่องแท้ลงไปถึงที่เกิด และดับในที่ดับ

จึงกลายเป็น“เทวนิยม”ผู้ผิดเพี้ยนจาก“สัจจะ”ที่
เป็นหนึ่งเดียว อันมีทั้ง“ความมี”และมีทั้ง“ความไม่มี”เป็นผู้“อนุปคัมมะ” แต่ไม่ไปมีแล้วใน“ทั้ง
ความมี-ทั้งความไม่มี”

หรือชื่อว่าเป็นผู้บรรลุ“ความเป็นกลาง”คือ “มัชฌิมา”

ในทุกวันนี้ ผู้ที่ยังหลงผิดกันทั้งมรรคทั้งผล และเทะไปหมด ในชาวพุทธนี้แหละมีอยู่
มากมายเหลือเกิน

(9) ผู้หลงผิดตั้งแต่เริ่มต้น ไม่รู้ตนเอง ก็น่าสงสารยิ่ง

ผู้ปฏิบัติธรรมที่ไม่มีแม้การเริ่มต้นที่“สัมมาทิฐิ”
ก็ไม่มีลำดับต้น มันก็ไม่สามารถจะมี“ปัญญา 8”และไม่มี “วิชา 8”ได้ครบถ้วนเด็ดขาด ก็น่า
สงสารยิ่งนัก

“วิชา 8”นั้นเป็นสุดยอดแห่งความมี“ปัญญา”ครบ
สูตรแห่ง“ปัญญา”ของศาสนาพุทธ ที่เริ่มจาก“วิปัสสนา
ญาณ”อันเป็น“สัมมาทิฐิ” ซึ่งทุกวันนี้“วิปัสสนาญาณ”ก็ได้
พากันหลงวิถิตการพิสดารผิดเพี้ยน“มิจจาทิฐิ”ไปมากมาย

ซึ่งผู้“อวิชา”หรือยังเป็น“เทวนิยม”อยู่ ไม่สามารถ
แยกความแปลกกัน-ความแตกต่างกันในความเป็น“เทว”
คือ“ภาวะ 2”ได้นี่เองเป็นสำคัญ

เพราะเขาไม่ได้ยินไม่ได้ฟังความเป็น“ปัญญา”จากพระโอษฐ์พระพุทธเจ้า หรือจาก
สัตบุรุษ หรือจากคนผู้มี“สัมมาทิฐิ”แล้วที่อยู่ในฐานะครู
หรือแม้จะได้ยินได้ฟัง แต่เขาก็กังวลหลงติดยึดมั่นถือ

มันใน“มิจจาทิฏฐิ”เดิมๆอยู่ คงมงายมิตมนอนอยู่นั้นแล้ว
 ยังหลงยึดถือ“เทว”หรือ“พระเจ้า”ที่ไม่สามารถแยก
 ความเป็น“เทว”อันมี“กาย”กับ“กรรม”ตนเองได้ จึงไม่สามารถรู้ตนเองว่า ตนเองเป็นใคร
 ทั้งๆที่ตนเองคือ“พระเจ้า”เอง คือ“ศาสดา”ของชาว
 เทวนิยมซึ่งแสดง“ความรู้เองของตนเองแท้ๆ”ที่ตนเองได้
 สังสมมาเอง เป็น“วิบาก”ของตนเอง เป็น“มรดกกรรม”
 (กัมมทายาท)ของตนเอง ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”ใดเลย ก็ไม่รู้สังขารนี้ จึงเป็นผู้ที่น่าสงสารยิ่ง
 อยู่แท้ เพราะยังจม“อยู่
 ในสงสาร”กับ“อุปาทาน”กับ“อวิชชา” จึงเป็นผู้ที่น่าสงสารยิ่ง

(10) เหตุคือไม่มีปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรมวิบาก”

เพราะว่า ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กรรมวิบาก”ที่มี“กรรมเป็นของของตน-ตนเป็น
 ทายาทกรรมของตน-กรรมพาดนเกิดตนเป็นไป-กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ของตน-กรรมของตนเป็น
 ที่พึงที่อาศัยพาดนเวียนวนเกิดตาย-ตายเกิดอยู่ไม่รู้จบไม่รู้แล้ว อยู่ตลอดเวลา หากยังไม่มี
 “ปัญญา”

จึงลืกลับ หรือไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในสัจจะอยู่นั่นเองว่า แท้ๆแล้ว“พระเจ้า”ก็คือ“ตนเอง”
 เป็น“นายของอดีต” เป็น“ผู้บังการกรรมของตน”